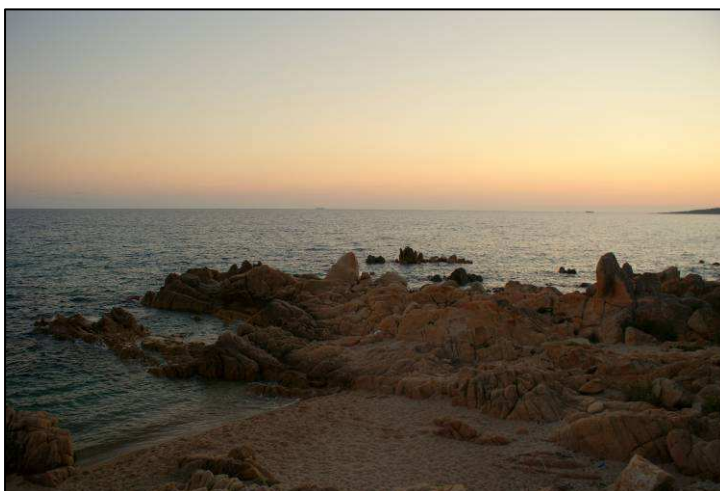
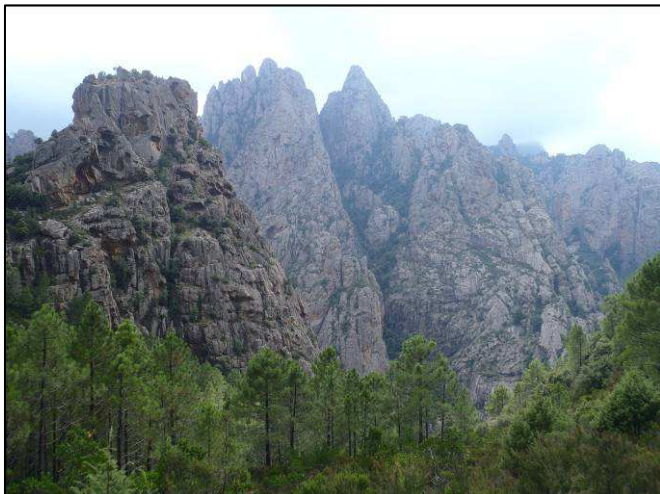

DESCENS D'ENGORJATS A CÒRSEGA

Corsica, que és com s'anomena Còrsega en llengua corsa, és una illa mediterrània que pertany a França, tot i que hi ha una multitud de característiques que la fan ben diferent de la França continental. Són una gent amb un tarannà que pot semblar una mica rude en un principi, però demostren molta cordialitat en el moment en què et consideren com algú proper, i als catalans, en general, ens tenen en molt bona consideració. Tenen una cultura marcadament mediterrània i una llengua pròpia que té més similituds amb l'italià que amb el francès. El menjar i beure típics generalment són de bona qualitat, però es fan pagar; són molt abundants els formatges de gustos aspres i olors fortes, els embotits greixosos i les cerveses fetes a base de castanya.

Es tracta d'una illa de contrastos que conté diversos climes diferents i amb una

orografia marcadament irregular que permet anar des de la cota 0, al nivell del mar, fins al cim del Mont Cintu (2.706 m) en pocs quilòmetres. Tot i estar situada enmig de la mar Mediterrània, té un índex de pluviositat elevat i hi neva cada any. En aquest entorn, és fàcil intuir que és un indret propici pel que fa al barranquisme. A banda del descens d'engorjats, hi ha moltes altres activitats per fer. A Còrsega, s'ofereixen una gran varietat d'activitats lúdiques

relacionades amb l'esport, des de vies ferrades i escalada fins al surf d'estel, passant pel senderisme al GR-20. S'hi pot pernoctar de manera econòmica en càmpings i albergs (Gîtes d'étape), i també, si no s'està dintre de cap parc natural, es poden trobar molts llocs per dormir-hi en una furgoneta d'acampada o una autocaravana.

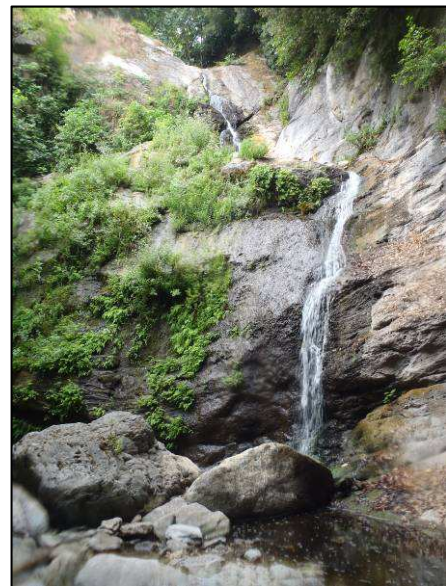
A l'estiu s'omple de turistes, majoritàriament francesos, que vénen del continent, però durant la resta de l'any és una illa molt tranquil·la, reservada gairebé en exclusiva als autòctons. Nosaltres vàrem haver d'anar-hi durant l'agost per motius

professionals, però no és la millor època per a practicar-hi el barranquisme ni per fer una visita a la Còrsega real. L'època més propícia per practicar-hi el descens d'engorjats és durant la primavera, encara que en aquesta època s'ha d'anar molt més amb compte que en ple estiatge amb els barrancs aquàtics, com ara el Ziocu o el Piscia di Ghjaddu.

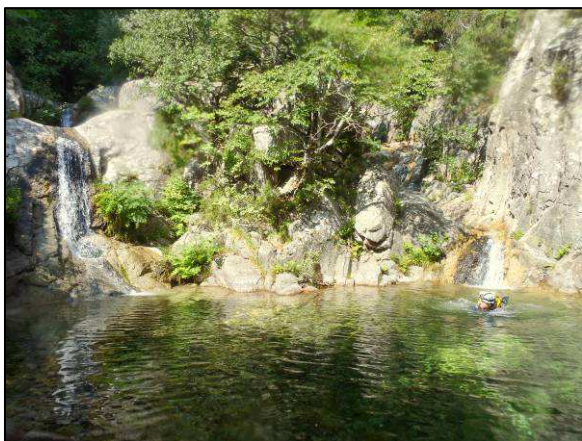
Hi ha diverses guies al mercat que detallen les característiques tècniques dels barrancs més coneguts de Còrsega i, per tant, en aquest article només descriurem genèricament cadascun dels barrancs que vàrem descendir. S'ha de tenir en compte que no sempre vàrem triar els descensos més emblemàtics, sinó que, atès que vàrem haver d'anar-hi en ple estiu, la tria va ser feta donant molta importància al caràcter aquàtic dels descensos.

El Grisgione és un descens sense gaire interès llevat que el ràpel més llarg, d'uns 40 metres d'alçària, està cobert d'una espessa capa de plantes aromàtiques que el converteixen en una delícia organolèptica. Nosaltres el vàrem triar perquè estava molt a la vora de Bastia, final de trajecte de nostre viatge amb ferri d'anada a l'illa, i ens permetia aprofitar la jornada abans de fer camí cap a altres zones amb descensos més interessants.

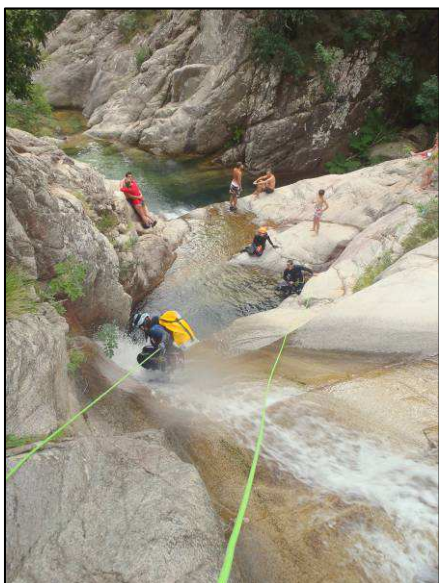
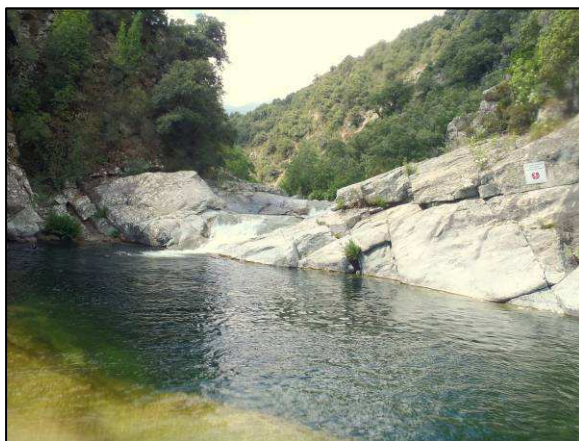
La Bravona és un barranc força aquàtic, amb diversos ràpels, el més alt de 35 metres, en què el contacte directe amb la força de l'aigua és obligat. Hi ha algun pas tècnic que el fa apte només per a gent amb prou experiència. Tant l'accés a la capçalera com el retorn són molt

El Macini és el primer dels barrancs d'aigua verda cristal·lina que vàrem descendir a Còrsega i cal dir que és molt bonic. El ràpel més llarg que té és una rampa de 50

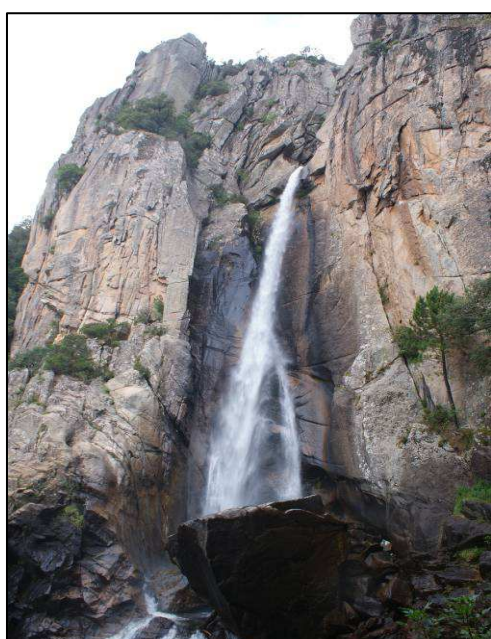
metres, tot i que no és un barranc especialment tècnic. Pel fet d'estar situat a dintre d'un parc natural, per dormir, nosaltres vàrem haver d'estacionar la furgoneta a l'aparcament d'una Gîte d'etape que està molt a prop de l'inici del barranc.

El Travu és un dels grans rius de l'illa i el tram esportiu és a la vora de Chisa, un poblet de muntanya que també té una via ferrada. No és un barranc on hi hagi una component vertical acusada, sinó que es tracta d'un descens molt aquàtic en què es poden trobar caos de roques i petits ressalts, banyats per una aigua d'un color verd fosc meravellós. Des de l'any 2012 hi ha una part intermèdia del tram esportiu que és prohibit de fer-la a causa d'un sífó perillós. Al davant de l'alberg del poble, hi ha una caseta on es pot demanar informació.

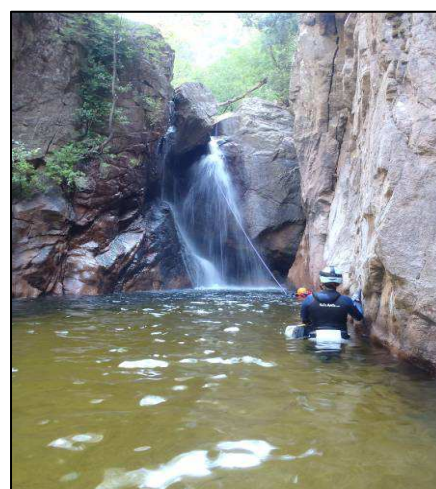
La Purcaraccia és un dels descensos més coneguts de l'illa. Hi ha qui l'anomena "l'aquaparc" de Còrsega, però a l'estiu va molt just d'aigua. És un barranc extremament concorregut, però és una elecció de certa obligatorietat si es va a fer barranquisme per aquelles terres, i el color de l'aigua i el paisatge en el qual s'emmarca són una delícia. El ràpel més alt que té és de 45 metres, però es tracta d'una rampa sense gaire dificultat.

La Vacca és un altre dels descensos clàssics de l'illa i també un dels més concorreguts. És curt i amb una aproximació fàcil, però té un retorn dur i salvatge. El ràpel més alt només fa 10 metres, però té elements suficients per passar una jornada divertida tot saltant la resta de cascades i ressalts, i el color verd de l'aigua el fa encantador.

El Piscia di Ghjaddu (Piscia di Gallu) és un dels barrancs tècnics i exigents que es poden trobar en aquelles contrades. Diverses badines, amb l'escuma blanca característica de les aigües vives i amb moviments d'aigua que obliguen a pensar bé la tàctica per abordar aquest descens, precedeixen un espectacular salt de 55 metres que no està exempt de requeriments tècnics. És un descens apte només per als amants de les emocions fortes i amb una preparació tècnica en barranquisme adequada.

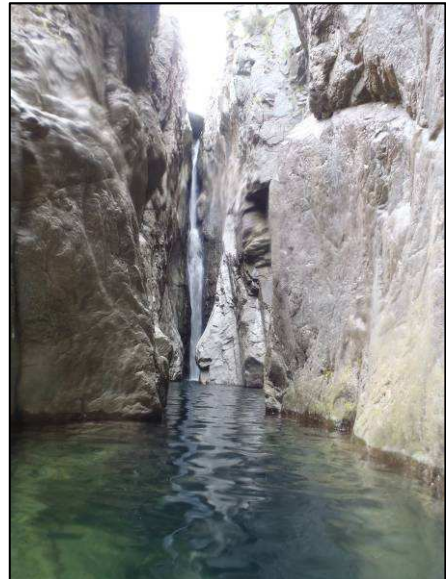
El Baraci és un descens divertit en un entorn de granit rosa i d'aigua daurada. Hi ha diversos trams que es poden fer, el més recomanable és el de dalt de tot. Si només es fa el primer tram, el ràpel més alt fa 13 metres i, si es decideix fer-lo integral, el més alt és de 22 metres. És un barranc aquàtic, però que no presenta gaires problemes tècnics, per això també és un dels més concorreguts.

Cardiccia, també anomenat la Richjusa, és potser el barranc més conegut de tots els que ens ofereix Còrsega. Tot i que a l'estiu hi ha molt poca aigua, el color té i les formacions geològiques que té, el fan un descens bell i lúdic i és molt recomanable. El ràpel més alt fa 12 metres.

El Ziocu és un altre dels barrancs tècnics que, fora d'estiatge, pot ésser molt perillós pel caràcter encaixat i amb ràpels molt exposats al curs de l'aigua. No és gens recomanable fer-lo si no es coneix bé i l'aigua és molt abundant, tot i que té diverses instal·lacions per evitar-la. Anar-hi en condicions poc favorables, i voler descendir tots els ràpels, pot representar fàcilment un perill de mort. El ràpel més alt que té és de 20 metres. No és un descens per a barranquistes sense experiència.

El Chjuvonu és un dels barrancs més aquàtics de l'illa i, fora de la temporada d'estiu, és fàcil que es converteixi en un monstre impossible de gestionar amb seguretat. El ràpel més llarg que fa 22 metres, en el qual és obligat travessar la vena d'aigua durant el descens, i això pot complicar molt les coses si no s'utilitzen les tècniques adequades per a aigües vives. Tot i que els trams de risc són molt puntuals, fan que es tracti d'un descens apte només per a barranquistes amb experiència suficient.

Per a aquells que vulguin més informació del barranquisme a Còrsega, poden consultar:

http://www.tic.udc.es/~nino/fotos/canones_corcega.html

<http://www.barranquismo.net/paginas/informacion/corcega.pdf>

<http://www.canyoning-club.com/public/corcega.pdf>

<http://www.nko-extreme.com/2012/barrancos-en-corcega/>

http://www.youtube.com/watch?v=W97_CUn1jmM&hd=1